

Lapsesta asti olen piirtänyt, silloin mallit löytyivät lastenkirjoista ja sarjakuvista. Lapsuuteni kirjojen ja lehtien kuvat kiehtoivat niin paljon, että oli pakko oppia lukemaan myös tekstit. Teipillä korjattu Grimmin veljesten satukirja on vieläkin tallella.

Pöllöveljekset saivat alkunsa piirtäessäni kuvia tarinaani pienestä keijusta, joka oli kadottanut siipensä ja mielestäni hän tarvitsi apulaisia niiden etsimiseen. Auttajiksi saapuivat ukulit, jotka saivat syksyllä 2017 ilmestyneessä kirjassa *Väritettävä tarina Keijun kadonneet siivet* pienen sivuosan.

Minun piti tehdä värityskirjalleni jatko-osa, mutta pöllöjä alkoi ilmestymään joka paperikulmaan sellaisella vauhdilla, että päätin keskittyä pelkästään heihin. Sijoitin heidät mummolaan veltostelemaan, koska omassa lapsuudessa vietin useat kesät mummoni luona ja pihalla maleksiminen on minulle tuttua. Hänellä oli tapana sanoa ”höpö, höpö” lähes kaikkeen mitä kyselin tai kerroin. Eihän muutaman kerran evakkoon lähteneenä häntä paljon lasten kotkotukset hetkauttaneet.

Pöllöjen sekä sarjassa muut esiintyvät nimet ovat tyttäreni ideoimia.

Vanhat keittiö- ja käsityövälineet ovat aina kiehtoneet minua ja mieluisin tapa rentoutua on pitkä kävelylenkki kaupungin keskustan vanhojen tavaroiden kauppoihin, joissa voi ihmetellä menneen ajan esineitä tai piipahtaminen kävelymatkan päässä kotoa Gamla Linköpingin museoalueen kahviloihin. Hyvä kahvi ja tuore pulla on sellainen yhdistelmä, joka saa minut taivaltamaan pitkiäkin matkoja.

Sadesäällä voin katsoa lasten piirroselokuvia, syödä popcornia ja nauraa äänekkäästi.

Mtp